

“ชมพู่..น้ำเงิน..ราชาธิวาส..ยอดปรารถนา..ให้วิชาและความรู้ हमูเรท้งหลาย..ให้แนวทางเกียรติศักดิ์ ชาติชาย..ไว้ลายพวกเราราช...”

ทุกครั้งที่ผมได้ฟังเพลงประจำโรงเรียนจาก www.youtube.com มันทำให้ภาพแห่งความทรงจำเก่าๆ ในสมัยที่ยังเรียนอยู่ในโรงเรียนวัดราชาธิวาส ซึ่งมีทั้งดีและไม่ค่อยงดงามเท่าไร เริ่มปรากฏความชัดเจนขึ้นมาเรื่อยๆ ใน “มโนจิต” ของผมแทบทุกครั้ง

ย้อนหลังไปเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ จากเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ซึ่งวันๆ เอาแต่เล่นสนุกสนานกับเพื่อนๆ โดยไม่ค่อยสนใจเรียนเท่าที่ควร ต้องเริ่มหาโรงเรียนใหม่เพื่อเข้าศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษา ในช่วงนั้นผมจำได้ว่ามีพี่ชายข้างบ้านซึ่งเรียนอยู่ที่โรงเรียนวัดราชาธิวาสช่วยแนะนำและพาไปซื้อใบสมัครเพื่อสอบเข้าแข่งขัน

อย่างก้าวแรกที่เข้าไปในโรงเรียนเพื่อซื้อใบสมัคร ผมรู้สึกตื่นตาตื่นใจมาก โดยเฉพาะเมื่อเห็นตึก “สามพี่น้อง” ที่ตั้งโดดเด่นเป็นสง่าอยู่ และพี่ชายข้างบ้านก็ได้เล่าประวัติของตึกให้ฟัง รวมทั้งยังได้พาไปเดินชมสถานที่ต่างๆ ทั้งภายในโรงเรียน ภายในวัด และเล่าเรื่องคุณภาพทางวิชาการให้ฟังอีกด้วย

จากจุดนี้เองจึงทำให้ผมต้องการเข้ามาเรียนต่อในสถาบันอันทรงเกียรติแห่งนี้ และในที่สุดความฝันของเด็กผู้ชายคนหนึ่งก็กลายเป็นจริง เพราะผมสามารถสอบเข้าศึกษาต่อได้อย่างน่าภาคภูมิใจ

ในช่วงเทอมแรกของการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เทอม ๑ ผมตั้งใจเรียนค่อนข้างมาก ทั้งนี้เนื่องจากยังไม่ค่อยรู้จักหรือสนิทสนมกับบรรดาเพื่อนใหม่ๆ เท่าใดนัก แต่พอเริ่มเทอม ๒ ความตั้งใจเรียนและวินัยของตนเองเริ่มหดหายเพราะติดเพื่อน กลับบ้านเย็น ส่งผลให้คะแนนของแต่ละวิชาออกมาไม่ค่อยดีนัก จนกระทั่งวันหนึ่งมีรุ่นพี่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ เดินเข้ามาในห้องเรียน แล้วบอกว่าจะมารับสมัคร “ลูกเสือกองพิเศษ” เพื่อฝึกความเป็นลูกผู้ชาย

“ฝึกความเป็นลูกผู้ชายด้วยการเป็นลูกเสือกองพิเศษ นี่นะ...แล้วคำแนะนำนามของผมที่ว่า “เด็กชาย” ยังไม่บ่งบอกความเป็นลูกผู้ชายอีกหรือ” ผมเริ่มมีคำถามภายในใจด้วยความที่ยังไร้เดียงสา ต่อโลก

“งั้นขอลองสมัครวัดความเป็นลูกผู้ชายหน่อยดีกว่า” ว่าแล้วก็เดินไปบอกรุ่นพี่ท่านนั้นว่า ผมขอสมัครเพราะอยากรองลองของ

เป็นเรื่องเลวครับพี่น้อง ! หลังจากนั้นประมาณ ๒ สัปดาห์ พวกที่สมัครทั้งหมดถูกรุ่นพี่จับไปฝึกที่ท่าวาสุกรี ซึ่งช่วงแรกๆ ของการฝึก จะมีทั้งการฝึกความตรงต่อเวลา ฝึกระเบียบแถว ฝึกความอดทน ฝึกความสามัคคี จนทำให้ผมรู้สึกว่าตนเองเบื่อและเหนื่อยล้ามาก เพราะต้องมาเข้ารับการฝึกทุกเย็นหลังเลิกเรียน และที่สำคัญคือ ทำให้ผมไม่มีเวลาไปเที่ยวเตร่เฮฮาอยู่กับเพื่อนๆ ในห้องเรียนเหมือนเช่นเดิมได้..

เฮ้อ...เหนื่อยจริงๆ กับการฝึกความเป็นลูกผู้ชาย

ตลอดช่วงของการฝึก..มีหลายครั้งที่ผมโดดฝึก จนกระทั่งเริ่มคิดว่า สิ่งที่เราทำนั้น ไม่ได้ทำให้เราเสียหายอะไร แต่กลับจะเป็นประโยชน์ต่อชีวิตของเรามากขึ้นด้วย และที่สำคัญ รุ่นพี่ยังได้ปลุกฝังให้รู้จักการให้เกียรติผู้อื่น การเคารพผู้มีอาวุโสสูงกว่า การเสียสละเพื่อสังคม ตลอดจนการฝึกหาความรู้ การตั้งใจเรียน การกตัญญูรู้คุณต่อบิดา มารดา ครูบาอาจารย์ และโรงเรียนของเรา ซึ่งสิ่งเหล่านี้มันได้แทรกซึมเข้าไปในชีวิตของผมในแทบทุกๆ ด้าน ไม่จะเป็นด้านการดำรงชีวิต ด้านการศึกษา ด้านครอบครัว หรือแม้กระทั่งด้านการทำงานของผมจนถึงปัจจุบัน

ด้านการดำรงชีวิต ทำให้ผมเป็นคนมีระเบียบ มีวินัยในการใช้ชีวิตมากขึ้น รู้จักคิด และไม่ใช้ชีวิตไปกับสิ่งไร้ที่ติต่างๆ

ด้านการศึกษา ทำให้ผมรู้จักการวางแผน การฝึกความอดทนต่อการเรียนเพื่อให้ตนเองนั้นประสบความสำเร็จ ทำให้พ่อแม่ภาคภูมิใจ

ด้านครอบครัว ทำให้ผมรู้จักหันมาดูแลเอาใจใส่บิดามารดา ผู้เปรียบเสมือนพระอรหันต์ในบ้านของลูก

ด้านการทำงาน ทำให้ผมรู้จักวางแผนการทำงาน รู้จักนำสิ่งที่ได้รับจากจากคณาจารย์ของโรงเรียน และบรรดารุ่นพี่ๆ ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ลูกศิษย์ของผม ทั้งในเรื่องของความรู้ คุณธรรม จริยธรรม การเสียสละ ตลอดจนเรื่องของระเบียบวินัย ความอดทน ตลอดจนการตรงต่อเวลา ซึ่งดูเหมือนว่าคนรุ่นใหม่ ในยุคนี้จะมีอยู่ไม่มากนัก

นอกจากนั้น การที่เหล่าคณาจารย์ได้เอาใจใส่ลูกศิษย์ในเรื่องต่างๆ นอกเหนือจากการให้ความรู้ทางวิชาการ หรือการดูแลความประพฤติ เช่น การกิน การอยู่ของนักเรียน ก็ยังเป็นสิ่งที่ทำให้ผมประทับใจและนำมาเป็นแบบอย่างที่ดีต่อการทำงานในฐานะที่ผมก็เป็นครูในทุกวันนี้ด้วย

เชื่อหรือไม่ว่า อาจารย์บางท่าน เห็นนักเรียนขาดเรียนบ่อย ก็ตามไปที่บ้านเพื่อเรียกตัวให้กลับมาเรียนต่อ ขณะที่อาจารย์บางท่านก็ทำน้ามนต์หัวเหลือง และปาต่องโก๋ มาแจกให้นักเรียนทั้งห้องดื่ม กิน แทบทุกสัปดาห์ก่อนที่จะเข้าสู่การเรียนการสอนเพราะไม่อยากให้ลูกศิษย์หิว..ซึ่งหนึ่งในเด็กนักเรียนที่ได้ทานก็คือตัวผมเอง

จากสิ่งต่างๆ ที่กล่าวมา โรงเรียนวัดราชาธิวาสถือได้ว่าเป็นพื้นฐานส่วนหนึ่งของการสร้างให้ผมประสบความสำเร็จมาจนถึงทุกวันนี้ เพราะหากไม่มีโรงเรียน ผมก็คงจะไม่มีโอกาสพบคณาจารย์ที่สามารถเรียกได้ขยี้ปากเต็มคำว่า..ท่านเป็น “ครู ผู้สร้างโลก” จริงๆ และที่สำคัญก็คงจะไม่มี “ลูกเสือกองพิเศษ” ที่จะคอยเติมเต็ม ทำให้ผมได้รู้จักกับคำว่า

“ลูกผู้ชาย” อย่างเต็มตัว

นายนรเศรษฐ์ เจียมจิโรจน์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

เลขประจำตัว ๑๗๗๗๑